

Kopriva Nikolett

Érintkezések

Találkoztam Walt Whitmannel
a szomszédos fán ücsörgött
levelek erezetét analizálta
fa kérgét gyümölcs formáját
hogyan miből áll a szél illata
Találkoztam Walt Whitmannel
kertemben ült és a zöldet figyelte
hogyan mennyi a távolság fűszál és fűszál közt
gilisztáknak regélt a halhatatlanságról
égi és földi muzikusokról
Láttam őt egy rozoga buszon
öregekkel és fiatalokkal
akikkel elhitette hogy szépek
párás ablakra rajzolt furcsa mintát
a bozontos szemöldökű sofőrrel
órákatogásról társalgott
Láttam Walt Whitmant amint
a zöldes ablakában csodálja
hosszú ősz szakállát
és testének formáját és tartalmát
és mosolyog aztán megnézi a járókelőket
és ugyanúgy mosolyog
Találkoztam Walt Whitmannel a Zöldpiacon
függőágyat keresett hogy a szabadban aludjon
piros-kék kockás takarójával és
egy doboz szivarral karnyújtásnyira
Láttam utcai gyerekekkel
szökdécselni fel-alá a fák közt a fákon
kerítéseken és köveken át
Láttam Walt Whitman arcát
egy pocsolóvíz vígyorogni
Vele mentem az úton
és amikor elfáradtam a hátán vitt
Walt Whitmannel kávézom a kávé fahéjjal
hintjük meg a cigaretta enyhén édes
tenger zaja a fejemben a fejében
madár éneke
a fejemben a fejében a hangszálaiban
időnként meglibben a függöny

Long Cold Summer

A te bolygónak nincs gyűrűje,
és nem szabad meg, hogy merre keringjen,
mégsem szegi meg az ellipszist.

Mindig nyár van,
de sosincs elég meleg ahhoz,
hogy a szabad ég alatt aludjunk.

Takarókat húzol elő,
a műszálak hőmérséklete pontosan
megegyezik a bolygódéval.

Mindig betakarsz, elhited velem,
hogy nincs hideg,
és én napokig nem fádom.

Tulipánok

Már csak fekete tulipánokat
lehet kapni a virágárusoknál.
Azt mondják, változik a növények biológiája,
hogy ezeknek víz sem kell.
Akkortájt kezdtem sötétbe öltözni,
fel-alá vonszoltam magam céltalanul,
a test súlyosabb, amikor üres.

Papírhegyek nőttek ki a horizontból,
beljük kap a szél,
dereng a lámpaoszlop,
fénye nem tud elcsorogni az utcasarokig.
A táj szorongása azoké a szavaké,
melyeket másnap letagadunk.

A beszivárgó fényt elnyelik a ruhák,
nagyobbak a tulipánok az ablak alatt.
Alig látszik a ház.

A bolondok közé mentem.

A bolygón fűdni lehetne a tulipánokban,
de a jegenyéket valahogy mégsem éri elég nap.

Csenevész, sosem kérdeztem meg,
nem furcsállod-e,
hogy csak sárga leveleket hajtanak.

Egy reggel elárasztotta a bolygót a víz,
akkor szoroson fogtalak,
azt hittem, beleszakad az összes jegenye.

A nyár még tart, csak hidegebb,
és a tulipánok színe változik.

Az esőárus

A szomszédasszony minden éjjel kimegy
a földekre, lila vödörrel áll az ég alatt –
az ég ilyenkor piszkoszöld, és az utcák üresek.
Akit kitagadnak az álmok, suttogva beszél.
A szomszédasszony esőcseppeket szed a réten,
azzal megy ki a piacra reggel,
mert manapság ritka a tiszta víz,
a könnyek vize pedig túl sós,
szemcséi a ruha szövetébe ragadnak,
vörösre marják a bőrt.
Akinek nem telik esővízre, az eladja
rövid ujjú ruháit, a pénz őt álmokat vesz,
kilencvenkét napra elegendőt,
és a házba zárkózik át a nyarat.
Vannak, akik az eső alá állnak éjjel,
és a nappal alusszák át,
vannak, akik legurulnak a domboldalon
a harmatos fűben.
A szomszédasszony sziluettje zölden világít a réten,
várja, hogy megteljen a vödör,
készül a nyárra.

A SÍRÁSÓ A NAP VÉGÉN AZ UTOLSÓ KOCSMÁBAN SÖRÖZIK

Bálint Tamás

Kopriva Nikolett debütökötetének borítója – melyhez a szerző édesapjának festményét használta fel a kiadó, noha ő maga is kacérkodik a képzőművészettel, ráadásul igencsak magas szinten – előrevetíti azokat a festményszerű képeket, melyek versenként végigvezetnek a könyvön.

Az 1996-os születésű költőnő, bár Magyarországon született, tanult és él, Kárpátalján nevelkedett, és a próza felől – gyerekkorában meséket írt magának, majd tiniként romantikus regényeket – érkezett a költészetbe.

„A villamoson mindenki a kezét takargatja, / a sebezhetőséget be kell csomagolni. / A napok felcserélhetők, csak / a tükörbe néző arcok változnak. / Hol itt, hol ott egy ismeretlen jegy, amit hazahozunk / állandósult bolyongásainkból...”
Érdekes lassan, néhány soronként megállva olvasni (pl. „már csak fekete tulipánokat / lehet kapni a virágárusoknál”), apránként kortyolgatva, mint egy palack kiváló bort, és mögéjük lesni, továbbgondolni ezen sorokat. De ugyanígy ajánlhatnám elmélázásra magának a kötetnek vagy akár ezen ajánlónak a címadó sorát.

Honnan is ered ez a már-már filozofikus költészet, mivel rokonítható? „Láttam Walt Whitman arcát / egy pocsolóvíz vígyo-

rogni / Vele mentem az úton / és amikor elfáradtam a hátán vitt” – és Nikolett sem itt, sem a többi oldalon nem árul zsákbamacskát. Vall arról is, hogy érzése szerint a fák a legállandóbb részei a természetnek, noha eleinte egyáltalán nem volt szándékos a motívumválasztása.

A könyv négy ciklusra bontva mesél az életről, és főleg an-

nak apró rezdüléseiről, az első kettőben inkább a természet, a külső környezet dominál (fák és tengerek), az utolsó kettőben a szerző befelé fordul. Minden sorából sugárzik az érzékenység, az apróságokkal is elszöszölő, azokon elmélkedő költő, aki töpreng, figyel, mereng, környezeté mélyébe tekint. „Isten fázik, ha az elhagyatott buszmegállókra néz. // Szinte rohanunk, hogy elérjük a fényt, / kérdéseinket az éjszakába dobáljuk, / a következő faluig már nem érnek el. / Még sem hallotta senki.” Ezek a sorok már az utolsó, Az esőárus ciklusban található Senkik című versből valók, és egyre jobban szemléltetik a befordulást, a lemondást, a szétesést, illetve dekonstrukciót, ahogyan a még élő természetből, a növekvő, de már korhadó ágakkal a pusztulást is előrevetítő, egyúttal mindent befonó fáktól a sötétebb, nyirkosabb élettelen felé haladunk.

A kötet dinamikus, íve van, a szerző tudatosan építkezik, nem csupán különálló verseket gereblyéz össze tetszőleges sorrendbe. Erős első kötet, biztató kezdés, s bár megvannak a szokásos debütáláskori gyermekbetegségek,

manírosabb, túlírtabb részek, de nagyon jó úton indult el Kopriva Nikolett.

Reméljük, messzire követhetjük még pályáját, illetve egyre sürűbben enged majd betekintést az általa teremtett világba, amelyre a Burok című versében utal: „Mindenkinek a világot cipeli, / amit

álom és ébrenlét között öntudatlanul teremtett. / Helyenként olyan vastag a kerítés, / hogy át sem hallani a túloldalra, / a tölgyek tetején is csend vibrál.”

Kopriva Nikolett: Amire csak a fák emlékeznek. Előretolt Helyőrség Íróakadémia, Budapest, 2020